

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **A. M.**, narozená X.
státní příslušnost Ruská federace
X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. OAM-356/ZA-ZA11-D07-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. OAM-356/ZA-ZA11-D07-2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobkyně nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Estonská republika.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že prioritou při určení státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postavení rodiny a rodinných příslušníků. Posuzujícím státem má být ten stát, kde má žadatel své rodinné příslušníky. Žalobkyně sice vstoupila na území členských států dne 11. 3. 2022 přes Estonskou republiku, od počátku však mířila do České republiky za svým přítelem, nyní již manželem, chtějí společně v České republice žít, žije zde i její sestra. Cestu přes Estonskou republiku zvolila, neboť s ohledem na uzavřený vzdušný prostor pro letadla z Ruské federace do Evropy lepší možnost nenašla.
3. Žalobkyně má za to, že její přítel, nyní manžel, je jejím rodinným příslušníkem ve smyslu ustanovení čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, kdy rodinným příslušníkem se rozumí manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země.
4. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvořili žalobkyně a její přítel, nyní manžel, nesezdaný pár, který žije v trvalém vztahu. Žalobkyně má za to, že žalovaný pochybil, když použil jako kritérium pro určení státu příslušného k řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ustanovení čl. 12 nařízení Dublin III. Žalobkyně má za to, že správně mělo být použito ustanovení čl. 9, případně čl. 17 nařízení Dublin III. I preambule nařízení Dublin III vychází z priority společné rodiny pro řízení o mezinárodní ochraně.
5. Žalovaný pochybil, když relativizoval partnerský vztah mezi žalobkyní a jejím přítelem, nyní manželem. Trvalost vztahu prokazuje uzavřené manželství i skutečnost, že žalobkyně cestovala právě do České republiky.
6. Žalobkyně ke své žalobě doplnila písemný souhlas svého manžela s postupem podle čl. 9 nařízení Dublin III a oddací list, z něhož vyplývá, že žalobkyně uzavřela dne X. manželství se svým přítelem, panem U. S., nar. X.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobkyně, neboť tyto neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.

8. Dle kritérií daných čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2, a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Na základě informací ze Schengenského systému a údajů poskytnutých žalobkyní, vyplývá, že žalobkyně byla v době žádosti o mezinárodní ochranu držitelkou dlouhodobého víza vydaného Estonskou republikou, jehož platnost skončila před méně než dvěma roky. V případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III.
9. Žalovaný odeslal dne 25. 3. 2022 estonské straně žádost o přijetí zpět dle nařízení Dublin III. Dne 8. 4. 2022 obdržel informaci, že Estonská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o závazné nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný rovněž dostatečně posoudil i podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v případě Estonské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Pokud by se během pobytu žalobkyně v Estonské republice nějaké problémy vyskytly, má žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Estonská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Obsah správního spisu

10. Žalobkyně požádala dne 21. 3. 2022 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 24. 3. 2022 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti a téhož dne s ní byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že její přítel U. S., nar. X., obdržel v České republice azyl. Dále uvedla, že se s přítelem seznámili v roce 2019 na koncertě a následně si dopisovali. Z důvodu pandemie COVID-19 se jim podařilo opět setkat až v roce 2021 v Tallinu. V kontaktu byli každý den, avšak virtuálně. Pokud by nebyla pandemie COVID-19, byli by se setkali častěji. Žalovaný požádal dne 25. 3. 2022 Estonskou republiku o převzetí žalobkyně podle nařízení Dublin III. Dne 4. 4. 2022 žalobkyně požádala žalovaného o vydání potvrzení pro účely uzavření manželství. Estonská republika odpověděla dne 8. 4. 2022 na žádost žalovaného a sdělila, že žalobkyni převezme ve smyslu nařízení Dublin III. Dne 21. 4. 2022 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, konkrétně s informacemi o Estonské republice, žádostí o převzetí žalobkyně a souhlasem Estonské republiky s převzetím žalobkyně. Žalobkyně v rámci seznámení s podklady rozhodnutí uvedla, že se jí s přítelem podařilo pronajmout si byt, v němž budou žít spolu.
11. Součástí spisu je také evidenční karta manžela žalobkyně, z níž vyplývá, že tomuto byl dne 28. 6. 2011 v České republice udělen azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
12. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) a řízení zastavil

podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by bylo možné čl. 9 nařízení Dublin III aplikovat na případ žalobkyně. K tomuto ustanovení uvedl, že syn žalobkyně, který pobývá na území na základě udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, nesplňuje kritérium rodinného příslušníka pro jeho zletilost. Žalovaný shledal, že žalobkyně byla kde dni 21. 3. 2022, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu, držitelkou víza vydaného Estonskou republikou dne 29. 11. 2021 v Petrohradě s platností ode dne 23. 12. 2021 do dne 22. 3. 2022, počtem 45 dní pobytu a možností více vstupů. Shledal, že v případě žalobkyně tak bylo nezbytné aplikovat čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný dále neshledal, že by v případě Estonské republiky existovaly závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Při posouzení čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že žalobkyně v České republice doposud dlouhodobě nepobývala a nemá zde zformovány žádné kulturní vazby. Na území České republiky se nachází její sestra, její pobyt na území je ale dočasný. Co se týká vztahu žalobkyně s přítelem, žalovaný konstatoval, že tento nelze doposud považovat za dlouhodobý. Žalobkyně a její přítel se seznámili v srpnu 2019 a od této chvíle udržují vztah prostřednictvím elektronické komunikace. K dalšímu setkání došlo v estonském Tallinu, opět na období přibližně jednoho týdne. Žalobkyně je svobodná a bezdětná. Společnou domácnost s přítelem doposud nesdíleli. Žalovaný shledal, že její vycestování do příslušného členského státu nebude představovat nepřiměřený zásah do práva žalobkyně na rodinný život.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
15. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III nařízení Dublin III. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III, se určuje „na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě“.
16. Podle čl. 9 nařízení Dublin III: *„Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.“*
17. Podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III se pro účely nařízení rodinným příslušníkem rozumí také „manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi

dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdáným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,...“.

18. Žalobkyně ve své žalobě především namítala, že příslušnou zemí k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Česká republika, a to ve smyslu čl. 9 nařízení Dublin III. Žalobkyně uvedla, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany měla na území České republiky partnera, kterému byla udělena mezinárodní ochrana formou azylu v České republice. Žalovaný při posouzení aplikace čl. 9 nařízení Dublin III tuto skutečnost nezohlednil a neodůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje vztah žalobkyně s jejím nesezdaným partnerem za vztah, který zakládá příslušnost České republiky pro posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu podle čl. 9 nařízení Dublin III. Žalovaný při posuzování aplikace čl. 9 pouze uvedl, že syn žalobkyně, který pobývá na území na základě udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, nesplňuje kritérium rodinného příslušníka pro jeho zletilost. Toto odůvodnění žalovaného je však v rozporu se spisem a nemá v něm oporu. Žalobkyně již při poskytnutí údajů k podané žádosti uvedla, že nemá žádné děti. Ani v rámci dalšího průběhu řízení neuváděla, že by děti měla. Zároveň žalovaný ve vztahu k uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III uvedl, že žalobkyně je bezdětná.
19. Soud shledal, že rozhodnutí je v souvislosti s posouzením aplikace čl. 9 nařízení Dublin III v rozporu se spisem a zároveň odůvodnění shledal nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí totiž není zřejmé, jak žalovaný posoudil situaci žalobkyně a jejího partnera, nyní manžela. Rodinným příslušníkem se podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III totiž rozumí také nesezdaný partner, se kterým žadatel žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdáným podle právních předpisů o státních příslušnících třetí země. Není zřejmé, jak postavení nesezdaných párů žalovaný posoudil a zda shledal, či na případy nesezdaných partnerů lze či nelze aplikovat čl. 9 nařízení Dublin III.
20. Tento nedostatek nelze zhojit ani odůvodněním rozhodnutí ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III. V této souvislosti se sice žalovaný ke vztahu žalobkyně a jejího partnera vyjádřil, když uvedl, že vztah nepovažuje za dlouhodobý a zohlednil také skutečnost, že žalobkyně a její partner v minulosti nesdíleli společnou domácnost. Ani na základě tohoto odůvodnění však nelze dovodit, jak žalovaný hodnotil otázku, zda by skutečnost, že má žalobkyně partnera na území České republiky, který může v České republice pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany, mohla být relevantní pro uplatnění čl. 9 nařízení Dublin III.
21. Soud se dále zabýval otázkou, zda by měl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednit skutečnost, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí, a to, že rodinný příslušník žalobkyně (její manžel) může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany na území České republiky. Obecně totiž soud ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Otázkou, zda článek 27 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládán ve světle bodu 19 odůvodnění tohoto nařízení a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí o přemístění nemůže při posuzování této žaloby zohlednit

okolnosti, které nastaly po přijetí tohoto rozhodnutí a jsou rozhodující pro správné uplatnění tohoto nařízení, se zabýval velký senát Soudního dvora Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2021, ve věci C-194/19, *H. A. proti État belge*. Soudní dvůr v tomto rozsudku konstatoval, že nařízení Dublin III nepožaduje výslovně, na rozdíl od čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice 2013/32/EU, úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové tak právní stránky. Shledal, že je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv jednotlivců na základě procesní autonomie, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity).

23. Městský soud shledal, že posouzení žaloby žalobkyně podle stavu ke dni, kdy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, je sice v souladu se zásadou rovnocennosti (tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace v českém právu), nejsou však v souladu se zásadou efektivity. Velký senát totiž shledal, že nemůže-li soud zohlednit okolnosti, které nastaly po přijetí tohoto rozhodnutí a jsou rozhodující pro správné uplatnění nařízení Dublin III, nezajišťuje tento opravný prostředek dostatečnou soudní ochranu, která by dotyčné osobě umožňovala vykonat práva, jež má na základě nařízení Dublin III a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. Výjimkou jsou situace, kdy vnitrostátní právní řád umožňuje žadateli podat specifický opravný prostředek, v řízení o němž by bylo možné tyto nové okolnosti zohlednit.
24. Městský soud posuzoval, zda má žalobkyně podle českého právního řádu možnost uplatnit nové skutečnosti relevantní pro určení příslušného státu k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu ve specifickém opravném řízení a shledal, že nikoli. Zákon o azylu totiž v § 9 stanoví, že se správní řád (včetně ustanovení o opravných prostředcích – pozn. soudu) uplatní pouze na řízení uvedená v § 8 písm. a), c) a d), tedy nikoli na řízení o určení státu příslušného k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň § 9 zákona o azylu vylučuje i pro řízení podle § 8 písm. a), c) a d), na která se správní řád použije, aplikaci ustanovení o přezkumném řízení, o obnově řízení a novém rozhodnutí.
25. Městský soud tak shledal, že v případě, že po vydání rozhodnutí žalovaným nastaly nové okolnosti, **které jsou rozhodující pro správné uplatnění nařízení Dublin III**, musí soud podle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III posoudit situaci dotyčné osoby *ex nunc*.
26. Městský soud má za to, že skutečnost, že se žalobkyně stala rodinným příslušníkem osoby, která může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v České republice, je v případě žalobkyně rozhodující pro správné uplatnění nařízení Dublin III. Městský soud v této souvislosti také zohlednil, že uzavření manželství mezi žalobkyní a jejím partnerem nevykazuje znaky účelovosti. Žalobkyně v rámci řízení uváděla, že jsou s partnerem ve vztahu od srpna 2019, od kdy byli pravidelně v kontaktu. Důvodem, pro který se nemohli osobně častěji setkávat, byla omezení cest z důvodu pandemie COVID-19. Přestože jedním z důvodů uzavření manželství mohla být skutečnost, že se jednalo o možnost žalobkyně a jejího partnera žít společně, na základě spisového materiálu nelze shledat, že by se jednalo o účelové manželství, uzavřené s jediným cílem, a to aby se státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně stala Česká republika. Městský soud zároveň zohlednil, že obě strany

- vyjádřily své přání písemně (žalobkyně svou žalobou a manžel žalobkyně dokumentem ze dne 5. 6. 2022, označeným jako „písemné přání“). Za daných okolností je tedy k posouzení žádosti žalobkyně příslušná Česká republika ve smyslu čl. 9 nařízení Dublin III. S ohledem na čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III má uplatnění kritéria v čl. 9 přednost před uplatněním kritéria stanoveného článkem 12 nařízení Dublin III.
27. Soud si je v této souvislosti vědom obecného pravidla vyjádřeného v čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III, dle něhož se členský stát, který je příslušný v kapitole III, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Jak však uvedl generální advokát Athanasios Rantos ve svém stanovisku ze dne 3. 2. 2021, ve věci C-194/19 *H. A. proti État belge*, Soudní dvůr Evropské unie opakovaně vyjádřil, že je na místě zohlednit také okolnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění, je-li to a) za účelem ochrany žadatele o mezinárodní ochranu před rizikem nelidského nebo ponižujícího zacházení v příslušném členském státě nebo b) z důvodu existence okolností, které jsou určující pro správné použití nařízení Dublin III.
28. Co se týká námitek žalobkyně, že žalovaný měl použít čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, soud neshledal tuto námitku důvodnou. Žalovaný potenciální okolnosti hodné zvláštního zřetele vzal v úvahu (existenci partnerského vztahu žalobkyně na území, pobyt sestry žalobkyně na území České republiky) a přezkoumatelně odůvodnil, proč diskreční oprávnění nebude aplikovat. Jedná se přitom o přezkum správního uvážení, a soud je tedy omezen na posouzení, zda je správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), což soud neshledal. Městský soud nemůže hodnotit otázku, zda mělo být diskreční oprávnění aplikováno (k přezkumu správního uvážení srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
29. Soud shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, nemá v něm oporu a zároveň je rozhodnutí ve vztahu k čl. 9 nařízení Dublin III nepřezkoumatelné, zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
30. V dalším řízení žalovaný zohlední skutečnost, že se žalobkyně stala rodinným příslušníkem osoby, která může na území České republiky pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany. Žalovaný je právním názorem zdejšího soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Žalobkyně zároveň požádala o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl ve věci samé.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení měla úspěch, ale žádné náklady jí nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně